

La bona d'“El Padrí” sempre ha sigut la primera

Toni Vall

Paramount Pictures

7 DE NOVEMBRE 2021

Escriure sobre cinema, cada vegada n'estic més convençut, és escriure pensant en els altres, els que et llegiran. Has de ser natural, explicar el que tu creus, sabent que són sensacions i no certeses, ombres més que no pas presències, i fer-ho amb la màxima generositat, sense escarafalls, sense elitismes estèrils i absurds, comparant el cinema amb la vida, el cinema amb la resta d'arts, posant exemples, fent allò que ara en diuen links i connectant referents, que és l'exercici més genial que et permet l'escriptura de cine.

Escriure de cine és pensar, i dir, que no entens per què hi ha tantíssima gent entossudida a defensar que *El Padrí 2* és la millor de la trilogia, quan és evidentíssim que la millor és la primera, la més addictiva, la més genial. Si penso en pel·lícules que són perfectes, que és impossible millorar-les, sempre penso en *El Padrí*. La primera. Escriure de cine és poder explicar, amb naturalitat, donant motius, argumentant, que entre un 60% i un 65% de les pel·lícules de superherois que s'estrenen les trobo insubstancials. I que, per contra, un 20% o 25% són fabuloses. *Eternals*, per exemple, que s'ha estrenat aquesta setmana, la inclouria en el primer grup. N'hi ha d'inspirades i n'hi que són una llauna. Escriure de cinema és dir, per exemple, que *Las leyes de la frontera*, de Daniel Monzón, me l'he empassada sencera, me l'he creguda tota i l'he gaudida del tot. I això passa encara que quan surts del cine potser penses que hi ha una prefabricació evident i que per què el protagonista El Gafitas va sempre tan ben pentinadet i tan bufó. Una mica impostat, sí, però igualment m'ho empasso tot. La Girona de finals dels setanta és del tot creïble, com també ho és el fulgor dels sentiments a tot drap. Escriure de cinema és, també, dir que *L'últim duel*, de Ridley Scott, et sembla, sens dubte, una de les seves millors cinc pel·lícules i que Ben Affleck parla –o declama– com si estigués homenatjant Peter O'Toole. Que fantàstic poder pensar en cinema i poder escriure de cinema. ●

